

som findes hos os: Men dertil kommer, at jeg anseer det for aldeles utvivlsomt, at den selv som Ruin er en meget stor Prydelse, hvorfor jeg kan paaberaabe mig en Autoritet, hvis Navn har en saadan Anseelse, at den vil blive respecteret af dem, som ikke have Tillro til deres egen Dom, og det er ogsaa mit Overbeviisning, at den under visse Forudsætninger kan komme til Nytte. I den Tid, jeg havde med Indenrigsministeriet at gjøre, fik jeg Overflag saavel til at forandre den til et brugbart Rum eller egentlig til en Kirke, under Forudsætning af, at den skulde bibeholde sin Character af Ruin — og Enhver, der har været i Rom, vil have erfaret, at det overmaade godt lader sig gjøre, og at der endogsaa paa den Maade lader sig tilveiebringe sjønne Ting — som ogsaa til at fuldføre den, vel ikke efter den oprindelige vidtgaaende Plan, men dog saaledes, at den blev et fuldstændig architectonisk Arbejde, og begge Overflag, der naturligviis kun vare aldeles foreløbige, holdt sig langt inden for den Sum, hvorfor en Kirke fra ny af kan opbygges. Det er jo ogsaa høist sandsynligt, at Kjøbenhavn, navnlig i denne Egn, om længere eller kortere Tid vilde kunne have paatrængende Brug for en saadan. Jeg skal strax bemærke, at det ikke er min Mening, at denne Kirke skulde opføres paa Statens Regning. Selv som den nu staaer er den en i høieste Grad interessant Ruin, og jeg har engang hørt Thorvaldsen sige — det var jo et noget ekstravagant Udtryk, der vel tildeels ogsaa er brugt polemisk, — at den var det Gæst, som det var Umagen værd at see her. Der vil, som sagt, ikke kunne opnaaes finantsielle Fordele ved at nedrive den, det vilde derimod være en Vandalsisme at gjøre det, saa meget mere som der er al mulig Udsigt til, at den om kortere eller længere Tid vil kunne komme til Nytte. Jeg skal ikke gaae videre i Detail med Hensyn til dette Spørgsmaal; jeg fastholder kun, at den ærede Indenrigsminister har erklæret, at der her ikke er Tale om at nedrive Ruinen, at han for sit Vedkommende neppe vil kunne række Haanden dertil, og at i ethvert Tilfælde — og det er for mig det Væsentligste her under Finantslovens Behandling — det Udtryk „Materialier“ ikke inde-

holder Hjemmel dertil, s. Ex. for en eventual Efterfølger af den høitærede Indenrigsminister, som maaflaa i saa Henseende kunde have færre Skrupler.

I fuldkommen Overensstemmelse med den Anskuelse, som jeg i en lang Række af Aar har søgt at gjøre gjældende om Finantslovens Stilling til Landstthinget, mener jeg, at der, hvad det foreliggende Finantslovforslag angaaer, ikke er nogen sær Opfordring for Thinget til at gaae ind paa Detaillen med Hensyn til sammes Realitet; navnlig har jeg, ved at gienemgaae det, ikke fundet Noget, som har foranlediget mig til at reise noget herhenhørende Spørgsmaal. Det maa væsentlig være Regjeringen, som har at overveie, om der ved de Bevillingger, som ere givne i det andet Thing, og som nu foreligge til Forhandling her, findes Poster, med Hensyn til hvilke den vil forsøge at erholde noget Mere, og saalænge den derfor ikke stiller Endringsforslag, hvorved Landstthingets Medhjælp begjæres til at opnaae en større eller en forandret Bevilling, mener jeg, der ikke for Landstthinget er nogen Opfordring til, saaledes som Sagen nu foreligger, særlig at reise Spørgsmaal i saa Henseende. Fremkomme imidlertid saadanne fra Regjeringens Side, er det en Selvfølge, at slige specielle Punkter ogsaa undergives en speciel Drøftelse; fremkomme de ikke, mener jeg, at Landstthinget ligesaavel som Regjeringen skal acquiescere ved Lovet, som den foreligger. Det er ganske vist, at Finantslovforslaget, som det er kommet til os, viser et endog temmelig betydeligt Overskud, hvilket dog kun fremkommer ved Indtægter, hvorpaa man venter at kunne gjøre Regning, der endogsaa er meget større end Overskuddet; men desværre er der ikke blot raadet over dette Overskud, men endog over langt Mere, naar hensees til Statsudgifterne i det Hele, og vi staae saaledes ligeoverfor en meget alvorlig Underbalance, hvor det selv affect fra Situationens Alvor, vil være nødvendigt at vide, hvad man i alt Tald ikke for Dieblirket veed, hvorledes de Overenskomster vilde blive opfyldte, som gaae ud paa at staae til forskellige af disse Udgifter, der nu hvile paa Kongeriget; et Bidrag fra de afstaaende Landsdele. Vi have vel i saa Henseende trac-